

РЕШЕНИЕ

№ 7665

гр. София, 05.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 08.11.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Милачкова

Миглена Недева

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **5895** по описа за **2013** година докладвано от съдия Пламен Горелски, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно, по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба от пълномощник на заместник – председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност”, против Решение от 30.04.2013 г., постановено по НАХД № 21245/2012г. по описа на Софийски районен съд, НО, 7^{-ми} състав. С решението е изменено издаденото от касатора Наказателно постановление № Р-10-621/ 17.10.2012 г., , с което на Б. Н. Б. е наложена глоба, в размер на 5000 лева, на основание чл. 221, ал. 1, т. 4 от Закона за публичното предлагане на ценни книжа, за извършено нарушение на чл. 114б, ал. 1, вр. ал. 2 ЗППЦК, като Съдът е намалил размера на глобата на 200 лева.

Касаторът, с изложените в жалбата доводи дефинира решението на СРС като неправилно - касационно основание, по смисъла на чл. 348, ал. 2, вр. ал. 1, т. 1 НПК. Искането е да бъде отменено решението и да бъде потвърдено наказателното постановление. В съдебното заседание пред настоящата инстанция касаторът, посредством юрисконсулт поддържа жалбата.

Ответникът, представляван от упълномощен адвокат оспорва същата и претендира присъждане на разноски. Представил е отговор на касационната жалба.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за

неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след като прецени приложените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, съобразно чл. 218 АПК, приема за установено следното.

Касационната жалба е подадена в срока, определен в чл. 211, ал.1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН от надлежна страна и е процесуално допустима. По същество е основателна.

К. съд е обвързан с посочените в жалбата пороци на решението (чл. 218, ал. 1 АПК), но за валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон следи служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени от касационния жалбоподател и Съдът не открива при извършената служебна проверка наличието на такива основания, но преценява решението като неправилно.

Въззивният съд е приел следната фактическа обстановка, отразена в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление, а именно, че: дружеството [фирма] провело редовно годишно общо събрание на акционерите за отчетната 2011 г., на 10.04.2012 г. Протоколът от същото бил предоставен на КФН по електронен път – е-Р., с вх. № 10-05-8405 от 11.04.2012 г., като от съдържанието на същия било видно, че на проведеното заседание акционерите обсъждали и приели решения за промяна в персоналия състав на членовете на СД, като Б. Н. Б. бил избран за член на Съвета. Промяната била обявена в ТР на 14.05.2012 г., под № 20120514123449. При извършената проверка на дружеството е установено, че Б. Н. Б. не е представил пред КФН декларация, съгласно изискванията на чл. 114б, ал. 1, т. 2 ЗППЦК, в срока по ал. 2 ЗППЦК, т.е до 21.05.2012 г. Декларацията е подадена от лицето с писмо, вх. № РГ-05-808-3, от 02.07.2012 г.

Районният съд, за да измени наказателното постановление е приел за безспорно доказано неподаването в срок на декларацията, след като това действие е било дължимо. Според въззивния съд обаче, административнонаказващият орган погрешно е определил квалификацията на нарушението, като такова по чл. 114б, ал. 1, вр. ал. 2 ЗППЦК, вместо по ал. 2, вр. ал. 1, чл. 114б. Този извод е обосновал с мотиви, че нарушение по ал. 1 е налице тогава, когато въобще не е подадена декларация, а ал. 2 санкционира подаване на декларация, но след 7-дневния срок. Прие е въз основа на тези разсъждения, че деянието е следвало да бъде санкционирано по чл. 221, ал. 1, т. 1 ЗППКЦ (в редакцията, която е била в сила до края на 2012 г.), която разпоредба е предвиждала глоба, в размер от 200 лева до 1 000 лева. На това основание Съдът е намалил глобата на 200 лева. Изложил е и мотиви за липса на основания, случаят да бъде определен като маловажен.

Въззивното решение е правилно. К. съд изцяло мотивите на въззивния.

Разпоредбата на ал. 1 от чл. 114б ЗППЦК задължава членовете на управителните и контролните органи на публичното дружество, неговият прокурист и лицата, които пряко или непряко притежават най-малко 25 на сто от гласовете в общото събрание на дружеството или го контролират, да декларират пред управителния орган на публичното дружество, както и пред комисията и регулирания пазар, където са допуснати до търговия акциите на дружеството, информация: 1. за юридическите лица, в които притежават пряко или непряко поне 25 на сто от гласовете в общото събрание или върху които имат контрол; 2. за юридическите лица, в чиито управителни или контролни органи участват, или чиито прокуристи са; 3. за

известните им настоящи и бъдещи сделки, за които считат, че могат да бъдат признати за заинтересувани лица. Алинея 2 уточнява, че задължените лица по ал. 1 дължат изпълнение на задължението, в 7-дневен срок от настъпване на релевантното обстоятелство. Доводите на районния съд, че двете алинеи на чл. 114б въвеждат различни състави на административно нарушение правилно са аргументирани с това, че санкционните разпоредби на чл. 221 правят такова разграничаване. Така, ал. 1, т. 1 на чл. 221 предвижда санкция за този, който извърши или допусне извършване на нарушение по чл. 114б, ал. 2 (неспазване на 7-дневния срок), докато т. 4 изрично препраща към ал. 1 на чл. 114б. Както стана ясно, Б. Н. Б. е подал декларация, но я подал след 7-дневния срок, поради което наказанието му е въз основа на чл. 221, ал. 1, т. 1 ЗППЦК, в приложимата редакция, преди изменението на текста. Отчитайки тези особености въззивният съд законосъобразно е упражнил правомощието си да преквалифицира деянието в по – леко наказуемия състав на административно нарушение.

Заявената от ответника по касация претенция за присъждане на разноски е недопустима, предвид постановеното още през 2009 г. Тълкувателно решение № 2/03.06.2009 г. на ВАС, по т. дело № 7/2008 г.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо, вр. ал. 1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София - град, V^{-ти} касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 30.04.2013 г., по НАХД № 21245/2012г. по описа на Софийски районен съд, НО, 7^{-ми} състав.

Касационното решение е окончателно, и не подлежи на обжалване и на протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.